

[Helge von Rosen.]

rådets eller ligningsdirektoratets, afvisning har været berettiget. Dette spørgsmål vil det også være naturligt at se på under en udvalgsbehandling.

Jeg kan ikke forlade landsskatteretsloven uden at fremhæve, at en reform af landsskatterettens forhold ligger min gruppe meget på sinde, en reform, der tilstræber større tilnærmelse til domstolenes regler og procedure.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige lovforslagene en velvillig behandling.

Ømann: Jeg skal love ikke at gå så dybt ind på detailbestemmelserne, men vil dog bemærke, at det ikke just er gensynsglæde, der griber én, når man nu igen skal beskæftige sig med de tre regeringspartiers ordning af dødsbøbeskatningen. Denne ordning er en administrativ uhyrlighed. Jeg forstår såmænd godt, at når der nævnes noget i bemærkningerne om forenkling, så tager disse partiers ordførere anledning til heroppefra at fremhæve, at her foreligger sandelig en rationalisering. Den giver jeg nu ikke meget for, når man først laver en uhyre indviklet ordning og så af nød og betryk må skære igennem og lave genveje for dog ikke at gøre det helt for broget. Det kalder jeg ikke en rationalisering.

Forhåndsbesked skal kunne leveres hurtigt, er målsætningen i bemærkningerne, og dernæst ser man opbygget en instansfølge, ankebeføjelser med eller uden udvælgelse af skønsmænd, en ordning, som gør det uoverskueligt, hvornår koncis besked, en besked, man kan bygge på, overhovedet kan foreligge. Jeg tror, man må sætte spørgsmålstejn ved, om det overhovedet er muligt i sådanne sager at have en instansfølge af denne længde, om ikke man må slække lidt på, skal vi sige retssikkerhedsbegrebet til fordel for en hurtig afgørelse.

En af disse praktiske genveje består i, at man fratager den enkelte arving retten til at besvære sig over en ansættelse eller en vurdering og overlader den til boet, det vil altså sige skiftesamlingen, hvor det formodentlig skal forhandles, og hvor der eventuelt skal stemmes om det, eller til en enevældig eksekutor. Det er meget svært at bedømme konsekvenserne af denne

ændring. Jeg tror ikke, at konsekvenserne ubetinget er gode, og jeg nærer indtil videre lidt af de samme betænkeligheder, som hr. Helge von Rosen har givet udtryk for i dag.

Når man nu laver en fælles skattemæssig og arveafgiftsmæssig vurdering, ja, så vil jeg gerne igen indskyde, at der ikke er tale om nogen rationalisering; der er tale om, at man lavede en ordning, som indebar, at det nu var nødvendigt med en skattemæssig vurdering, og så bagefter slår man den arveafgiftsmæssige vurdering sammen med den som en ren og skær nødvendighed. Ser man det under ét, er der ikke tale om nogen forenkling. Men dette, at skattemyndighederne skal overvåge boernes egne vurderinger og ansættelser, bliver nok en hård opgave, som jo er henlagt til de eksisterende skatteråd. Jeg er ikke klar over, fordi det er længe siden, jeg har fulgt det på nært hold, hvor mange skatteråd der overhovedet har sekretariater. Jeg vil tro, der er nogle stykker endnu, som ikke har sekretariatshjælp, og det er jo ikke ligefrem lægmandsarbejde, der her er tale om.

Dernæst vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til landsskatterettens klagebehandling af disse spørgsmål. En del af de sager, der passerer op i landsskatteretten, er jo rene retsafgørelser, og dem er jeg ikke betænkelig ved, det volder ingen problemer. Men værdiansættelser — og det bliver jo nok det største antal sager — indebærer altid et skøn, og her vil jeg gerne spørge finansministeren, for det fremgår ikke lynende klart af lovforslaget: gælder her den almindelige bestemmelse i landskatteretsloven om, at en ansættelse eller en vurdering, der beror på et skøn, ikke kan ændres af retten, medmindre skønnet er åbenbart urimeligt? Det er ikke et korrekt citat af bestemmelsen, men det er nogenlunde indeholdt.

Hvis den bestemmelse skal gælde, vil det sige, at anken til landsskatteretten i de allerfleste tilfælde vil være ret illusorisk, for så får man en stadfæstelseskendelse. Hvis det ikke skal være tilfældet, er der tale om, at man her vil instituere en ganske ny og ukendt virksomhed for landsskatteretten, en virksomhed, som vil stille store krav også om personale, og dér kan man